غږ د کلمو روح

پنځوال: محمد انور وفا سمندر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ سره ایښي کتابونه (٦)

دا یو غړپ غږوړنا، (غږ د کلمو روح)

تاسو (   ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شو؛

د زړونو او ذهنونو، د روښنايۍ په نیت يې وڅښئ!

مينه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

«ځان» نذرانه کوم، خدايي بې شکله
غړور نا له پاره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،
چې له نامه نه یې، د خالصې
مینې ورحمت عطر، زموږ پر زخم
زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: غبږ د کلمو روح

پنځوال: محمد انور وفا سمندر

ډیزاین: هیوادمل گرافیکس (۰۷۸۶۷۸۵۷۲۰

FB.com/hewadmal.graphics

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرندوی: مینه اکادمي

د خپرونو لړۍ: (٦)

لومړی چاپ: د ۱۴۰۰المریز لیږدیز کال پسرلی

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

غږ د ژوند سا ده. دنیا په خدايي غږورنا، ودانه ده.
له بې غږۍ سره، هرڅه مري.
هرڅه هيريږي، هرڅه ورکيږي.
غږ، د هستۍ نوم دی.
(د چوپتيا دمه)

زه له هغې شيبې ياديږم؛ چې ونومول شوم.
ګل له هغې شيبې شته؛ چې ګل ونومول شو.
دنيا له هغې شيبې شته، چې ونومول شوه. ياده شوه.
موږ د غږ له لارې، دنيا مومو.
موږ، چې د هر غږ لاره ونيسو؛
يو شی مومو.
(د چوپتيا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنیا له غږه جوړه ده.

دنیا په غږ ژوندۍ ده.

دا راز راز غږونه، د دنیا ساه را کښل دي.

موږ په هر غږ کې، د دنیا ساه را کښل اوروو!

شکر خدایا!

د غږونو باران دې بختور وي.

★★★

۲

غږ، د خدايي غږ بې‌شمېره، انعکاس دی.

غږ سپېڅلی دی.

کاش موږ دومره هوښیار شو چې د هرچا غږ ته احترام وکړو.

که موږ یو بل ومنو،

یوبل واورو؛

نو کله به هم له وچکالۍ، سیل، زلزلې، او اورغورځونې سره،

لاس او ګریوان نشو!

(د چوپتیا دمه)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

اه، شکر خدايا!
شکر دنيا ټوله نوې او تازه ده.
زه نن هغه دنيا ګورم، چې هېڅ مهال نه وه.
دا نوې دنيا، نوې نړۍ،
او نوی ژوند دی!
(د چوپتيا دمه)

زه نن نوي کائينات ګورم او اورم.
دا کائينات ټول نوي او تازه دي.
دا کائينات ژوندي دي.
کائينات، له ژونده ډک دي.
کائينات، خدای پيدا کړي.
کائينات، له غږه ډک دي.
کائينات، له کلمو او ويناو، ډک دي.
کائينات، نه پرانستل شوي کتابونه دي.
حتا، يوه شنه پاڼه،
حتا، يوه وړوکې چوغکه،
حتا، يو وړوکې کب،
ټول، خبرې کوي.
ټول، غږ لري. (د چوپتيا دمه)
اورئ؟ دا ټول پاکه او سپيڅلې ترانه وايي.
ټول، د خدای شکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول کائینات، د خدای شکر په خوله لري.
زه له کائیناتو سره، خپل زړه او خوله،
او پټ حواس شریکوم.
او ددې نوي او تازه ژوند، شکر کوم.

★★★

۴

دنیا د غړونو ویاله ده.
هره خوا چې ګوروو؛ غړونه را اوري.
(د چوپتیا دمه)
آدمیان غړیږي، مرغان غړیږي؛
د هغو ژبه، زموږ له‌پاره، ترانې جوړوي.
باد غړیږي؛
د باد غږ، موږ د وریځو په حرکت کې وینو!
ونې، بوټې، شنبلي، وږي، پالیزونه،
ګلان او میوې هم خپل، خپل غړونه لري!
(د چوپتیا دمه)

ټول طبیعت غړونه او غوږونه لري؛
کنه لمرګلي، د لمر په لور نه ور کتل.
کنه اوبه په وچو زمکو نه ورتلې؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه په ژمي پسې پسرلی او ورپسې اوړی،
او ورپسی منی،
او ورپسی بیا ژمی نه راتلل.
(د چوپتیا دمه)
ټول څه، هم غږ لري، هم رنګ او هم یو بل اوري.
ټول طبیعت، یو د بل له‌پاره، ترانې او سندرې وایي!
ځکه خدای داسې سندربول پیدا کړي.

★★★

۵

سکوت اورئ؟
سکوت د ټولو غږونو، (غږ) دی.
سکوت، یو مخ غږ دی؛
غږونه یې، (انسان، مرغه، پیری، ستوری...) نومونه دي.
سکوت، ټول غږ دی.
او د ټولو غږونو سا، ځان کې لري.
(د چوپتیا دمه)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

سکوت یو دی او غبرونه یې نومونه دي،
چې بې لهدې، غوبرونه نه ورته خلاصیږي.
موږ «غبر» نه اورو؛ نومونه یې اورو،
چې د ذهن ماشین ورته اختراع کړي.
نو زموږ غبر؛ غبر نه دی، هسې یوه تیاتري لوبه ده،
چې د «زه» او زه ترمنځ واټن، پر دغې نشه تېروو!
غبر چې غوږ کې خلاص شوی،
هغه وچې، کلکې، پلاستکي، لرګینې، اوسپنیزي نقره‌یي او...
نانځکې دي، چې تمدن یې راوباسي،
او زما شخصي زمانه یې د خرڅلاو شیبه ګرځي.

★★★

۷

زه یې ولې اورم؟
د «زه» تشه، ډکېدل غواړي!
وږی مړېدل غواړي!
نوم لیکل کېدل غواړي!
زه به تش وم؟!
زه تشه یم!
غبر، نوم را باندې لیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

زه په غبږ کې، خپله تشه وژنم.

زه په غبږ کې، خپل سکوت ماتوم.

غبږ، زما شراب دي.

زه کنډو

د غبږ لاره؛

آواره؛

دښته؛

پاڼه...

تر هغې چې یوې مور زیږولم، زه څېرې وم؟

تر هغې چې یوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟

تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاریخ، واسکټونه او خولۍ یې را اغوستلې؛

پر سر را ایښوولې،

زه څه وم، څوک وم؟؟؟

★★★

۸

کلونه کېږي، چې کلمې له ما لاره کړې؛

خو نه لیکل کېږي!

کلمه په غوښه، هډوکي، ډبره، پاڼه او

د انټرنټ پر څپو نه ځایږي.

پر کلمه غبږېږم؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو (کلمه)، نه غږېږي!
کلمه سپینه ده؛
خو نه هغه سپین مخ چې زه یې وینم.
کلمه حاضره ده؛
خو نه هغه هندسي کتاب چې پر ما یې را ایښی!
یا ما پر دې لوستونکي ور ایښی!!
کلمه، تر خبرې دمخه او وروسته شته؛
خو کېږي لا نه!
زه کېږم او کلمه ورک کوم.
موږ کلمه‌ورکي، ویناوال مروو؛
چې کلمه وشي.

★★★

٩

کلمه د خدایي غږ، حاضره څېره ده!
که چېرې ذهن له کتابتونونو او معبدونو،
او د غوښو - هډوکو له خدایگانو وشړو،
کلمه پاتې کېږي.
کلمه، تر هرې ژبې دمخه ده.
کلمه، کټ مټ له خدای سره ده او (هغه)، ذهني نفسونو وژلې!
د (نېچې) دومره زده و، چې په‌خپله «زه» باندې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددغې د وژلو جنايت ومني، د (ملاصدرا) په خبره:
«خدايه!
څه يې ومونډل چې ته يې، ورک کړې!
څه يې ورک کړل، چې ته يې ومونډلې!»

★★★

۱۰

غبر، د حکمت کان دی.
کاڼی، يوه اګاهي ده!
کاڼي، هومره سخت ويده دی، چې يوازې سنګتراش يې را ويښولای شي!
د سنګتراش لاسونه، هغه ژوند خوځوي، چې له خدای څخه راځي!
سنګتراش يوه څېره ده، يوه دبدبه!
خو ژوند هغه خدايي غذا ده، چې
د مينې زانګو کېږي.
او هستي له ټولو خاورو دوړو سره،
تر شنه تشيال لاندې اهنګينه، خوځوي.
اهنګ، د ژوند درزا ده،
چې د مور له «اللو للو... دلته مه راځيه غلو...» دمخه،
ما د هغه کور په لور ور بولي، چې
له ازله، زما په په روحي‌نوم، اباد و او دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

غږ، د کور سپوږمکۍ ده.
زما لاره هغه ده، چې کور ته به پرې ورځم.
د زانې الوت هغه دی، چې کور ته به یې ورځي.
د عالم لاره هغه ده، چې د فکروباور په زور یې؛
په «ډار» او «زور» غواړي.
څوک دي، چې بې لارې دې وي؟!
د ژوند ډولونه، په‌خپلو طبیعي لارو، کور ته روان دي.
کورونه، د خدایي کور، مکاني-ذهني کورونه- معبدونه، دي!!!
که څوک وي، چې زه یې لارې ته برابر کړم؛
خپله به را نه ورکه شي.
که څوک وم، چې نور مې باید بوځي، خپله به مې نه وي؛
تجربه به مې نه وي.
څوک نه‌شته، چې څوک یې بوځي!
ځکه لارې جلا، جلا؛ خو مقصد یو دی.
ځکه خدای او خدایي کور یو دی؛ خو د ژوند په شمېر، بڼې او ذهني ډولونه، تراشل کېږي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

زما ټولې موندنې نقلي دي.
خبرې مې هغه ماشيني شوي اهنګونه دي، چې له خدايه رابهېږي.
هېڅ شی سخت نه دي!
يوازې زموږ ژبه، کاغذ، او متن،
اوسپنيز شوي.
په اوسپنه چې کرښې را شنې کوې؛ نو په اور به کښېنې،
اور به خورې، چې وخوړل شې.
«هغه» شته! بې اوره، بې ډبرې،
بې مسي او برنزې معبدونو (دی) او هر ځای شته.
ما څه وکړل، خدای را نه خاورين شو!
په خاورينو معبدونو کې اوسي، او اوسپنيز غازيان راځي، چې
له معبدونو «کوه‌نور»، او سنګ شامقصود غلا کړي؛
کور سره نيږدې، خدای ته کور جوړ کړي! (د چوپتيا دمه)
خدايه! ساده کيږم:
طلايي، او نقرهيي، او مسي
جامې هېروم، ساده کيږم؛ متن وباسم،
چې له مړه فيلسوف سره پاتې شي!
زما څه نه‌شته؛
زه هغه را نه ورکه برخه يم، چې کټ مټ دې، په ساه را کښلو کې وشو!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

غوړۍ په دواړو غوږو را پرتې دي او يوه هغه شپېلۍ غږېږي، چې ټوله
ځواني يې،
د (زاړه ښار)،
په سرپټو کوڅو کې وغړمبېده؛
له وچو لرګو-وسو سره والوته، او دلته کسټ په غله ژبه،
ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!! (د چوپتيا دمه)
غږ شته؛ نو کاغذ ځنګه اورم!!!

★★★

۱۴

غږ نه ثبتېږي، نه ودرېږي، نه وچېږي!
غږ نه مري؛ ترڅو «غږ» ته ورسېږي.
څومره چې ورباندې غږېږم، لېرې کېږم.
څومره چې پوهېږم، هومره يې دروغ دروغ،
په خوله او په متن کې راوړم!
(شته)، نه ويل کېږي!
شته؛ ښوول کېږي!
نشت وايم، ليکم او د کاغذي غږونو کاروانونه،
د ذهن وچ، کرخت، بې‌مالګې جنت ته،
ور جاري کوم.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

غږ شته.

(څوک) يا (هېڅوک) غږېږي!

خو چې زه غږېږم، غږ ډوبېږي،

ليک د غږ احتکار دی.

ليک د ليکوال نه دی؛ اخر يو (دی).

يو چې بېا پر عقل ور پورته شو، يو شو؛ نو څوک به نه غږوم!

(سپين غږ) خپله غږېږي!

يوازې غږ غږېږي، ما خپل د شعور جيبونه، له غږه را غلا کړي!

هغه هرڅه لري، خو پوليس يې زه يم!

او «زه» يم!

ځکه نو زمانې، زمانې زما د غلا، غځول دي.

★★★

۱۵

غږ، د حکمت، آزادۍ او مينې،

بې‌پولو اقيانوس دی.

همدا غږ دی او ټول غږ شته!

نه به يې وايم! دا د بدن خاورين کنډولې مې خام دی؛ اور به واخلي.

آه ه ه...!

څومره چېغې مې وهلې، چې راوېښ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره مې را باندې ولیکل، چې بېرته بې‌سواده شوم.
بې‌سوادي ښه ده،
ځکه خدای شته،
نوره یې، بې‌سوادي ده!
(د چوپتیا دمه)

★★★

١٦

یو بې‌نومه دی، چې دومره مې غړوي!
یو بې‌نومه دی، چې زما تر وینا، نصیحت، پوهې
او عقل لا، لا، لا ... لوړ ودرېږي.
نه یم هغه خوله، چې بې‌نومه پرې وویل شي.
نه یم راویښ شوی هغه غوږ، چې دغه د هرڅه پلار؛
سکوت واوري!
آه!
په دې لرګېنو توریو څه وکړم!
په دې غاښوره خوله، څه ووایم!
په دې غوږو، چې وینې یې ژوند دي؛ څه واورم!
چې بې‌وسلې نه‌شم، هغه مې نه‌شته.
چې سترګې او غوږونه،پښې او لاسونه...
فکرونه او زاړه آوازونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش او خالي نه کړم،
بقا مې نه‌شته!
هو! بې‌مينې کولو، هېڅ نه‌شته، هېڅ نه‌شته...!

★★★

۱۷

غږ د ابديت کښتۍ
په غږ، چې د جسم کاڼی، را چاپېر شو، مکاني-زماني شو.
زموږ اذلي جنس، ځان کې ويده غږورنا دی.
ددې نور او غږ را وښکلو له‌پاره بايد عاشق شو؛
لنډۍ شو او سرنده يې شو.
نۍ‌وشپېلۍ يې شو.
او دومره تندريز شو، چې کاڼي کې، زړه ته لاره پيدا شي.
او دې سره به زموږ هغه سترګه راويښه شي، چې د خدای له وخته مو لرله؛
خو لا مو نه‌ده کارولې!
څوک يې درېيمه سترګه نوموي، څوک دروني سترګه.
وايي: د دوو سترګو د وروځو منځ کې، ويده پټه ده!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ژوندي، د خدايي غږ بې‌شمېره څپې دي.
او: ژوند د غږ نقاش دی.
هر ژوندی د غږ د شعر يو جلا صنعت دی.
د شکلونو سرنوشت، د غږ کښتې موندل او هغه کې سپړېدل دي.
د ابديت د قانون له مخې، ټول سپاره دي.
خو هره اروا، په استثنايي حالت، سرعت او څپې سره.
لوی سرعت، له عشق سره دی.
عشق، د ابديت ژوندی قانون دی.

★★★

۱۹

لويه خدايه!
زه څه يم، چې څه وغواړم؟
ځان، د خدايي غږورښا،
تالندو او برېښناو،
موجونو او ګړنګونو ته سپارم!
زه څه يم، چې څه وکولای شم!؟
ځان، خدايي غوښتنې ته سپارم.
زه څه يم، چې څه وکولای شم؟
ځان، د خدايي غږورښا له‌پاره، لاره غواړم.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

کلمه، د غږ شکل ده.
دغسې هر شکل، مجسم غږ دی.
ونه، هم د غږ شکل ده.
آیا موږ د بې‌شمېره شکلونو، دغه ګڼه او جاري سمفوني اورو!؟
یوازې مینه کولای شي د ټولې هستۍ،
په رنګینو پټو - څېره راوړو غږونو، جاري شوې او ژوندۍ موسیقي واوري.

★★★

۲۱

زموږ فکر، زموږ خبره،
زموږ دریځ او زموږ کړنه،
د ګلانو په څېر را ټوکېږي او زموږ د (بخت) پاڼه، سمسوري.
اوس به ووایو، چې لویه ورځ مو فکر کې، څه ګرځېدل؟
په خوله مو څه راوړل؟
دریځ مې څه ؤ؟
او کړنې مو په څه ارزېدې؟
اوس پته راته ولګېده، چې ګل په شعور لوړ دی، که زه عزتمن!؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

انسان کاملا یوازې دی!

انسان، د جسمي، ذهني، عاطفي او رواني پوړیو او کالبونو په اغوستلو سره،

د (ځان)، موندلو مامور دی.

دا ماموریت، یوازې ترسره کیږي.

دا سفر، د ځان اقلیم دننه، تر سره کیږي.

دې چارې لهپاره، موږ خدایي نور او غږ-کلام، په اختیار کې لرو.

نور، دروني لاره را رڼوي،

او غږ، د دروني دنیاګانو، یوازینۍ لېږدونکې، سپوږمکۍ ده.

یوازې مېین واوسئ:

هره چاره د خدای په نامه سرته رسوئ!

★★★

۲۳

د خاموشۍ تندر!

خاموشي

د غږ په غوغا ډکه ده.

آیا کله شوي، چې نه د انسان،

نه د حیوان،

نه د مرغه،

نه د ماشین او نه د باد یا باران،

تندر او حتا د میږي، د پل اوچتولو غږ، وا نهورئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غږ اصلي، ابدي او جاري سرچينه دغلته ده.
چوپتيا د ټول متن،
ساز او خبرو،
نه ختمېدونکې وياله ده.
کله کله له دې مادي-ذهني غږونو، ها غاړه غږونه وځښېږي.
د چوپيتا غږ، د تخليق اساسي سرچينه ده.

★★★

۲۴

د خوب سپوږمکۍ، د مکان او زمان هاغاړه،
سياحت راباندې کولای شي.
که په پښو ځو، نو پېړۍ يې وبولئ، چې پر دغې خاورينې دنيا، راتاو شو!
د زړې زمانې قاطر، آس، بګۍ،
يا راوروسته بايسکيل،
موټرسايکل، موټر،
يا تر هغو قيمته بېړۍ والوتکه،
يا د اوس زمانې سپوږمکۍ،
دا ټول لېږدونکي، خره دي، چې لاره لنډوي.
خو د خوب سپوږمکۍ په شيبه کې، له مادي حواسو او ذهني عقله هاغاړه،
نااشنا جهانونه راباندې، وړيا ګوري.
دې بې‌شانه سفرونو ته مو څومره پام ور غلط کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې مېنان زړونه، دومره وس لري.

مېن واوسئ!

ویښه او خوب به مو دې د هستۍ، د تازه اړخونو، کشف او پېژندل وي.

★★★

۲۵

په خدایي غرورنا لوند

او تازه خیال،

شیبه شیبه،

جنت ته شکل او واقعیت ورکوي.

★★★

۲۶

ونې ماڼۍ ګانې دي؛

قصرونه دي!

هغه ژوندۍ واحد-ژوندۍ موجود، چې د ونې شین‌شال یې

پر ځان راتاو کړی،

له چا کم دی؛ له چا کشر دی!؟

آیا دومره سواد لرو، چې د ونې په ادبیاتو،

د ونې په ژوندۍ زمزمه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای بې‌نومه نوم،
واورو!؟
خدای چې وي، بیا نو بل څوک (لوی) دی؟؟؟
دغه شېبې مې، د څو ژوندیو ونو،
له بې‌متنه لوحو،
دومره پوهه،
پر ځان ورزیاته کړه.
مینه دې سرلوړی وي!

★★★

۲۷

کلمې، له پښو پاتې غږونه دي!
کلمې، د ژوند د پښو-پلونو،
پاتې خاپونه دي.
ژوند په کلمو کې نه ځائېږي.
ژوند روان دی.
خو چېرې به ولاړ شي؛
له خدایه پرته به، بل چېرې ولاړ شي!
له (هغه) پرته، بل هېڅ نه‌شته!
آیا د وجود سمفوني اورو؟
دا اوس - څو شېبې - د ژوند سمفونۍ پسې، وتپېدم او دا نښې مې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلمو په نقابونو، راچاپ کړې!!
خو دغه سمفوني نشم ويلای،
نوټېشن نه‌لري!
دا تر ليک او الفبا مشر متن دی.
بايد تجربه شي!
بل کار مه کړئ، يوازې پر ژوند مېين واوسئ!

★★★

۲۸

د غرورنا ستورمزلي استادان،
د دروني موسيقۍ،
د اورېدلو زده‌کړه ورکوي.
دا هماغه د ټول حيات، د اورېدلو وړ، ابدي او جاري، جريان دی.
د چوپتيا صنف، د حکمت له الماسو،
ډک دی.
يوازې مېينان دي، چې ددغه بې‌شکله ښار،
په سېل او سفر اوړي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۹

افکار مو د سبا ورځې درمند دی.
اوس نو دا وواییٔ څه شی ارزي، چې ذهن کې ځای ورکړو؟
آیا ځانونو سره دومره مینه لرو، چې سبا ورځ د مینې حاصلات،
ټول کړو!؟
نو وخت یې نه دی، چې یوه ښه «ذهن ټکاني» وکړو؟

★★★

۳۰

موږ، د مینې د غږ،
کلمې یاستو!
مینه شته!
باید «لیدل»، زده کړو!
مینتوب همدا دی.

★★★

۳۱

نړی؛ د غږ رنګینه نقاشي ده.
انسان، د غږ راوړی ګل دی.
ژوند، د غږ په وزرو راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غږ په بې‌شکله وزرو به، خپل ابدي کلي ته ستنېږي.
عمر ددې له‌پاره ښايسته موقع ده، چې مينه وکړو.
مينه کول، خپلې ټولې واګې، خدايي ارادې ته،
وسيله ګرځول دي.

★★★

۳۲

ټول دردوکړاو او سوزېدل؛
د ژوند د پسرلي، جوړېدلو له‌پاره دي.
ژوند، د ابديت، سخندان دی.
فکرونه، باورونه‌واخلاق، که د ابديت سرود سمفوني نه‌شي،
هېڅ دي!

★★★

۳۳

کاش داسې کلمه وای، چې ټوله مينه مو،
په کې ايښې وای!
او دا وړيا کپسول مو،
د ټولو دردونوورنځونو؛ د واکسين په توګه،
يو بل ته ډالۍ کولای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش پرته له عشقه؛ نوره ټوله پوهه او شعور،
ناشعوري او ناپوهي وای!
کاش تن وعاطفه، ذهن وروان؛
ټول، د عشق له خاورې جوړ وای!
کاش ټول کار، د مینې کار وای!
او کاش، هرڅه مینه وای!
او کاش یوازې مینه وای!!

★★★

۳۴

د توت ونې، یا ارچې لرګي،
یا هم له وسپنې او پلاستیک جوړې إلې،
دننه، چې عشق ننوزي، په څه کیف بدلیږي!
خو زموږ اهلي خوله- هغه هم ټوله ورځ،
څه بادوي!؟

★★★

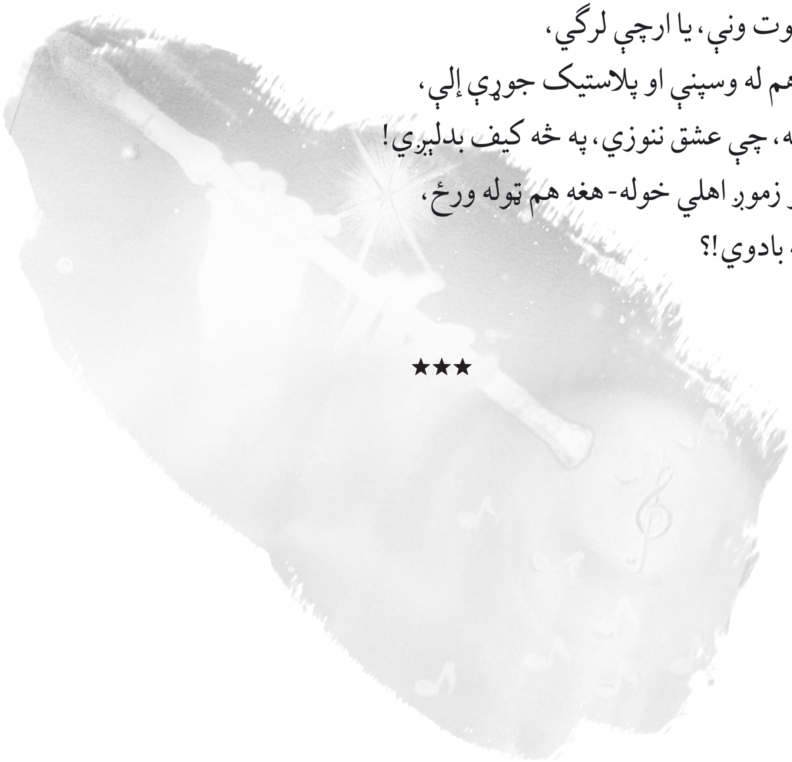

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۵

سپين غږ، د ټول پنځ جاري چينه
وايي:
«خدايي غږ مخامخ له اروا سره خبرې کوي.»
او ميېن زړه، د روح سپين غږ،
حس او تجربه کولای شي.
ذهن او ذهني ژبه، دا بېشکله غږ،
د لنډۍ يا مثنوي، نثر يا کيسې،
مجسمې يا نمايش په بڼه، دنيا ته ور معرفي کوي.
يوازې ميېن زړه واوسئ!

★★★

۳٦

جهان، د غږ د ابدي موسيقۍ،
ونې، بوټي، ګلان او هر بل زنده‌جان،
دي.
که دروني حواس راويښ کړو، او هستۍ ته د زړه په سترګه وګورو،
نو جنت مو خوا سره دی.
جهان؛ د غږ ژوندۍ نقاشي ده.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۷

غوږ ایښوول
او د چوپتیا شات اورېدل؛
د چوپتیا د اقلیم ټوله پوهه ده.
سکوت؛ پرته له شیبې ځنډه،
اوري!

★★★

۳۸

ژوند،
له خدایي زمکو،
د را روان بې‌متنه غږ،
حسي څېره ده.

★★★

۳۹

ژوند؛ د عشق د غږ،
انگوروغنم دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۰

ژوندي؛ د خدایي سپین غر، بې‌شمېره څېرې دي.
او ژوند د غر نقاش دی.
هر ژوندی، د غر د شعر یو جلا صنعت دی.
د شکلونو سرنوشت، د غر کښتی موندل،
او هغه کې سپرېدل دي.
د ابدیت د قانون له مخې، (ټول) سپاره دي.
خو هره اروا په استثنایي حالت، سرعت او څېرې سره.
لوی سرعت له عشق سره دی.
عشق، د ابدیت ژوندی قانون دی.

★★★

۴۱

ژوند، د هغه یوازني، د غر، کرونده دی.
نو جګړه له کومه شوه؟
جګړه، د ذهن اضافي غوښتنه ده!
د سولې ورکه کلی، د نورو (ژوند، آزادۍ او مال) ته،
درنښت کول دي!
یوازې مینه کولای شي،
انسان نوی، مدرن او مدني موجود، جوړ کړي!
مینه، تر جګړې‌وشخړې، زیاته زړورتیا غواړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه بخښوونکې ده او جګړه، اخستونکې!

★★★

۴۲

غبرورنا،
د روح خواړه
و اوبه دي.

★★★

۴۳

«دا د هرې اروا برخلیک دی، چې د معنوي غره لوړې څوکې ته ورسیږي.
او د ژوند هر شیبه کېدلای شي، په روغه لاره کې یو ګام اخستل وي.
او: د غبرورنا ستورمزلی، د لارې، لارښوونه کوي.»
نو؛ فقط مین واوسئ!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۴

وایو:
«خدای شته!» (خدای حاضر او ناظر دی)
خو پوهېږئ، موږ له خدایه څه لرو: د غږورنا روان بحر.
ټوله هستي، د هغه د مینې ستره،
غږېدونکې ترانه ده.
دا سپینه نغمه، له ابده وه،
له ابده شته، او تر ابده به یې، د زیروبم پر څپو،
اوږو را اوږو او د ټول ژوند په څېر به، د حیات اوبه ترې څښو!
وګورئ: پرته له مینې، بله رښتیا-بل واقعیت-نه‌شته!

★★★

۴۵

خدایي اراده، د هستۍ ژوندی حکومت دی.
خدای شته!
او دې کې بل هیڅ خبره، نه ځایېږي.
موږ څه ډول کولای شو، د هغه له ارادې سره اړیکه ونیسو؟
غږورنا!
دا له تیلي څراغونو نیولې، تر سمندري څراغونو،
تر روښن اندازونو،
تر (کرم‌شبتاب) پورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتا تر دروني لمرونو او نور فوارو پورې،
شکلي او بې‌شکله رڼاګانې، په ځان کې رانغاړي.
نو هم به دباندې نظر ساتې او هم دننه!
لمر مو د جسم او حواسو فصل، را پخوي.
او خدایي رڼا مو، زړه د رڼا په جنس بدلوي.

★★★

۴۶

د معنوي کمال ارتفاعاتو ته تللې لار، له خدایي غرورڼا نه،
خبرېدل دي.
خپل تخیل ته مخه کړئ!
په دروني ابزارو، د هستۍ د نااشنا ابعادو،
نقاش شئ.

★★★

۴۷

د غر سپینه نغمه، چې د وجود له ناپیدا لوړو را الوزي،
د حیات اوبه دي،
چې وګړي یې په څپو سپور، خپلو هېرو ازلي زمکو ته رسېدلای شي.
کله کله «ځان»، اورئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپیتا، ددغه غږ په ابدي سندره،
ډکه ده.

★★★

۴۸

ژوند؛ د «شپېږ» شعر دی.
څومره، چې ژوندي ؤ، هومره شعر جوړېږو.
وګورئ!
هیلی- یا هربل څه چې دا اوس ګورئ- تر هر نوي او زاړه شعره،
زیاتې نوې او شعر شوې برېښي.

★★★

۴۹

ژوند په بې‌متنه ژبه غږېږي.
ګلان، چنارونه، وېالې، سیندونه،
مچی، غرڅې، همالیا او بابا غرونه،
اطلس او نور اقیانوسونه،
لمر او ستوري...
دا د ژوند د ناتمامي ژبې،
مجسمې کلمې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آيا زموږ ژبه او نورې ژبې، او په ژبو سپړې پوهې او انګېرنې-باورونه،
دومره روح لري، چې د يوې کونډې ابۍ- خور، درد ته د خوښۍ جام،
ور په خوله کړي!؟

★★★

۵۰

د چوپتيا، ارامه غېږ!
ژبه کله کله تر اور سوزنده شي؛
نو بيا چوپتيا مرهم ده.

★★★

۵۱

ژوندی کتاب
آيا کله مو پام کړی، چې د وجود دننه مو،
د غږ عجيبه ورمه چليږي؟
آيا زړه ته مو لوېږي، چې دا بې‌مفهومه، غير ذهني غږ،
د اګاهۍ او درک لويه غذا ده؟
يوځل يې وازمويئ!
دا غږ،
دغه شېبه-ولو که استراحت ياست، يا په څه کار لګيا ياست،
چا سره غږيږئ...
په هر حال، دا غږ شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سرچینه یې ستاسو دننه ده.
او ستاسو د اګاهۍ دننه یې نغمه غږیږي.
تجربې ثابته کړې، چې په ذهني ژبه، تر ټولو غوره وینا، تر ټولو ښه شعر او بل پنځ،
ددغه دایمي دروني غږ، له نااشنا نغمې را جوړیږي.
یوځل فکر ودروئ،
له فزیکي حواسو لاس واخلئ،
او د غږ دغه ابدي جریان ته، د زړه غوږونه خلاص پرېږدئ، او وګورئ، چې ذهن او خیال ته مو،
د څه نویو فکرونو، ویناو، شعرونو او هنرونو، باغونه راوځي.

★★★

۵۲

هرڅه د غږ یوه بڼه دي.
غږ، د هرڅه سا دی.
او د غږ رودخانه، هماغه ځان ته، د چوپتیا راپرېښوول دي.
دا هغه غږ دی، چې بحث وربانديې نه کیږي!
په پوهه یې رازوسرچینه، نه موندل کیږي.
په تورو او کلمو کې نه ځایږي!
خو درک کېدلای شي.
دا د خدایي هوښیارۍ، جام په سر اړول دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵۳

«مستې منگۍ بر وړی دی / زړه مې دلبر وړی دی
عالمه لار نیسئ، یار په هنر وړی دی.
خبر یې بیا د اخستو دی...»
د اواز دا شاتو مې څښل، او زړه کې مې تېرېدل:
لاس په ماشه ټوپکوال یې، هم که په رڼو حواسو واووري،
نو له دې هیسته به د ژوند مرغۍ،
د خدای له باغه کمه، نه‌شي!

★★★

۵۴

کلی،
اوړی،
د وږو تنده،
او د دانې غږ،
چې بزگر یې د بېل په چړې برابروي،
او د اوبو شوړړړړس، مخ په غنمو،
او په وله کې ناستې مرغۍ چونس،
چې د غنمو د تندې ماتیدلو
او د اوبو د سپېڅلې نښې، شکر په کې عطر ایښي.
او ناڅاپه د ابو «مور» غږ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«انوره! د مکتب دې ناوخته کيږي.»
ژوند، هر شيبه تازه سمفوني ده.
بايد په ټول وجود وڅښل شي!

★★★

۵۵

زمکه،
د غږ ناتمامه سمفوني؛
وګړي خپل فکرونه،
د نظر شعرونه
او د باور کارونه،
اوري.

★★★

۵٦

د حيات نغمه
انسان، هغه څه پسې ورک دی، چې د «حيات‌اوبه» يې بولي!
دغه خدايي معجون،
هماغه د ابديت روان ژوندی غږ دی.
دا غږ، نه په قلم ليکل شوی او نه به وليکل شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه په شعر او بل هنر کې ځايېږي.

دا سپين غږ دی.

دا د جنت سپينه سمفوني ده.

بقا په دغه غږ کې ده او دا غږ، حاضر دی.

دا بې‌مفهومه او غير ذهني غږ، دغه شيبه، هر ځای، هر يوه کې،

ځغلي.

د حيات له دغو روانو اوبو سره «ځان» وصلول،

د بقا طريقه ده.

غوږ شئ!

دغه غږ مادي-ذهني غږ ته غوږ شئ.

ددې غږ سرچينه، د هر وګړي دننه ده.

جسم، ذهن او فزيکي حواس، ارام ته پرېږدئ،

چې دا غږ مو د زمانو، دروني کنډوالی، در آبادی کړي.

ددې غږ موندل او په ټول ځان ښبل،

لوی عشق دی.

★★★

۵۷

موږ د غږ نقاشان

کلمې، د غږ بربنډې شوې ښکلاوې دي.

حقيقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ د حقیقت تازه سا راښکل دي.
ټوله پوهه، ادبیات، علوم، عرفان،
دروني پوهې او مدنیتونه،
د حقیقت د غږ، بوډۍ ټالونه دي.
لیدلي مو دي؛ یو نیم ماوتا غوندې وګړی، غږ ته څېره ورکوي.
موږ د غږ له ویټامینو تغذیه کېږو.
د هرچا خپله طبعه ده.
خو د ځان په اړه اعتراف کوم، چې موسیقي، په ما کې، په متن بدلېږي.
ښایي تر ټولو ښه متنونه مې، د غږ د ریتم،
توروسپین رسمونه وي!

★★★

۵۸

تیارې مې روح را څپي،
زړه مې پر رڼاګانو بایللی،
د کلي لمرین پسرلي، او د خدایي رڼا څنګلې،
پر بدن او دروني حواسو را چاپېرېدلو سره، روح را تازه کاوه.
موږ د خدایي غږورڼا، کډوال بچیان یو.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵۸

کلمې د غبړ شکلونه دي.
او راز راز ځیزونه، د کلمو راز راز ځېرې،
او نژادونه دي.
موږ په یوه غبروره هستۍ کې،
سا کاږو.

★★★

٦٠

سکوت، د ټولې پوهې، غیر ذهني وضعیت
یوه شېبه یې په خیال کې راوړئ:
یوازې یاست.
یو ځل نظر پورته ځغلوئ.
له دې سره، د خیال په کالبوت کې، د هسک مینځ کې ودرېږئ.
اوس غوږ شئ.
ایا پرته له سکوت او خاموشۍ، څه غوږو ته درځي!؟
ځیر شئ!
هرڅه په سکوت کې دي.
بشري پوهه، مکاتب، طریقې...ټوله معنوي پانګه،
د سکوت په فصل ډکه ده.
سکوت، د هر مکتب، کتاب، کتیبې، تمدن او فرهنګ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیر مادي-ذهني، حالت دی.

★★★

٦١

د غږ ځښناک، زړه او روح تازه کوي.
(ناشناس)، که یوازې په سندرو کې بهیدای،
خدای خبر څومره جل وهلي به ژغورل شوي وای!؟
دغه ځښناک وکړئ!

★★★

٦٢

دنیا، د غږونو ناتمامه خزانه!
بیا ځل د ځنګل یوې چوپتیا کې پناه شئ!
ددې ظاهري چوپتیا څټ ته څه ګورئ؟
ددې دنګو ونو په رګونو کې، د ژوند روانه وینه-په‌خپله بې‌ژبې ژبه، څه په خوله لري؟
هغه چنجیان، چې دلته یې کورونه جوړ کړي، د کوم غږ په زور ژوندي دي؟
او:
هغه ارواوې، چې (زما، ستا او بل)، په تن کې دېره دي،
څه غږوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا پر مکان او زمان مشره ده. او له خدایه غږېږي.
ایا کله مو ددغه اصیل او ابدي ځان، بې‌شکله متن، اورېدلی دی؟
ښایي شپه او د فزیکي حواسو او ذهن خاموشي، یو وړیا فرصت وي؛
د ځان د خالص غږ اورېدلو له‌پاره!
نو ټول د «ځان» په لور!

★★★

٦٣

د لومړني خدایي، سپین غږ، له وړانگو زېږېدېدلی خدایي غږ،
د ټول سرنوشت، علم دی.

★★★

٦۴

«کلمې؛ په ذات کې یو دي.
یو و یوازې...
چې واورېدل شي!
له همدې وېرې، «کلمه» نه اوري.
سیند، شوبین چنجی، هغه حواس بایللي مینان، چې
د یو بل په سترگو کې ورک شوي!
د لیوه گی او لیوه بچي، وړیا مچکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بې‌متنه او کلمو دي.
ددغو بې‌متنه کلمو، هېڅ کتاب، نه چاپ شوی
او دغه سپین‌غږ، نه ذهن‌بازار ته راغلی!
هاااا...ای! څه مې ووېل؟
کله کله زه نه یم؛ او د ټولې زمانې چوپتیا،
ما کې ژبه شي.

★★★

٦٥

جنت؛ له دوزخ وروسته زمانه!
دوزخ، د آدم د املانویسۍ کرونده!
او جنت، د خدای د نالیکل شوي غږ،
بې‌شکله هندسه!

★★★

٦٦

غږ، د هر وګړي مدرسه
سرآهنګ ایف ایم، پر څپو د احمدظاهر، د اواز وړم راوالوت؛
ټول یې ویوړم، د غږ بحر ته!
غږ، څه عظمت دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو شويو او ناشويو کلمو، لاس نه‌وهلی معصوميت!
وايم که يوځل، ټوله هستي واورو؛ ښايي بيا د جنګ او شخړې وبا،
په ذهن او حواسو را واکمنه نه‌شي!

★★★

٦٧

غږ د برکتونو، روانه سمفوني ده.
ټوله هستي، د غږ مادي-ذهني څپره ده.
يوه هڅه، له اوله را په‌کې جاري ده، چې ټول غږ واورم.
ماشومتوب کې به مې، چې ژېړه غوا، په پولو پوول‌ه،
دغه بې‌متنه غږ به، د ما د سر دننه، په وززز وززز ؤ.

★★★

٦٨

يو جام غږ څښل،
ابديت کې لامبې او ډوبېدول دي.
د هېڅ سندرې شعر مې، پوره په ياد نه دی؛ او مه يې رانه پوښتئ؛
ځکه غږ پر شعر مشر دی.
غږ پر شعر او ټول متن کې اول دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٩

کلمې د غږ نقل وپتاسې، خستې وبادام، غنم یا منې
او ښايي تابليت،
(K) او (جام شکران) هم وي!
د غږ سپینه سمفوني، د سوچه، تازه او بې دلیله (پوهې، حکمت او ازادی)،
ترلاسه کولو له‌پاره،
د هر وګړي، فردي مدرسه ده.
بې له مېنې، بل زيار ته اړتيا نه‌شته.
مینه د وجود خاوره، د غږ په اباده، بدلوي.
میېنان د زمانې زړوران دي!

★★★

۷۰

ولې غږ (صوت)، هرڅه ګڼم؟
ځکه چې هغه د کلام، کامل حالت دی.
که غږ نه وي؛ کلمې له شعرونو او نثرونو
تښتي.
غږ د کلمې، علت دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۱

غږ د کلمې اوبه دي.
غږ د کلمې فکر دی.
غږ د کلمې خدايي جوهر دی.
ځکه نو؛ زما فکر د خالص غږ،
په اوبو ژوندی دی.

★★★

۷۲

غږ، د پوهې سا ده.
ځنې نېږدې خواخوږي مې، تل دا را څخه پوښتي:
«دا غږ څه دی، چې دومره ور پورې نښتی يې؟»
زما اوسنی نظر: غږ، د ټول عالم، بې‌شکله ابدي وجود دی.
غږ چې نه وي، د ټول علم، فن او هنر ماڼۍ،
دوړه کيږي.
غږ، د خدای د نوم کښتی ده.

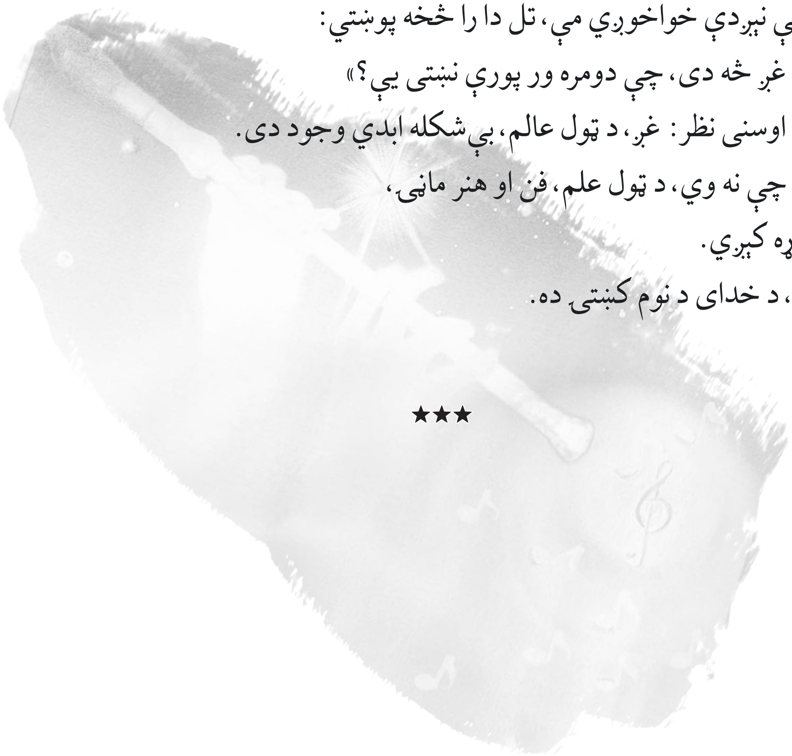

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۳

دا یې تازه څاڅکي:

«زړه یې له دغه غږه، د ژوند سا اخیسته!

زړه یې یو کتاب پوهه او خبرتیا تر لاسه کړه.

کتاب په هېڅ ژبه، الفبا او متن نه ښکاره کېده.

کتاب سپین او بې‌متنه ؤ؛ خو کتاب د هماغه بې‌مفهومه غږ،

له ننداري جوړ ؤ!

دا کتاب په لیدلو حس کېده...»

(هر یو خپل سقراط دی، ۲۲۱م مخ)

★★★

۷۴

«غږونه ټول دې خدای دي.

بې له خدایه، غږ د چا کېدلای شي!؟

بې‌خدایه غږ نه‌شته!

هر ژوندی، د خپلې پوهې او وس په اندازه، د خدای غږ او نوم، له خولې راباسي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۵

«موږ د غږ او نغمې، د لېرې زمکو مسافران یاستو!
شعر، نقاشي، موسیقي...
د کلالۍ هنر...ټول، د تبعید د زمان،
اوښکې دي!»
(جادوګر هزار دست، ۵۵مخ)

★★★

۷٦

غږ د روح کښتۍ
د غم‌ودرد له ټولو هغو لړو سره، چې ذهن او روان یې، را چاپېر کړی دی،
غږ د زړه ژغورونکی دی؛
په تېره چې د مینې له عطرو راټوکېدلي وي!
نو: غږ د روح کښتۍ ده.

★★★

۷۷

هغوی چې د غږورنا په رسۍ، سره وصل شوي،
د ابدیت د اقلیم، ګربتان دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸

کلمه، د غږ ذهني رسم دی.
کتابت، د ذهني اندونو-باورونو، انځورګري ده.
غږ، اصل دی.
غږ، د تخلیق سرچینه ده.
د تخلیق دغه بهاند سیند، د ژوند زرې زرې ته، ژوند او پاېښت ورکوي.
له نړۍ غږ واخلئ، سا یې خېژي.
غږ، د هستۍ ژوندی او ابدي علت دی.
د پوهې، هنر او ادب ټول شاهکارونه، د غږ تر ټولو ښایسته، تراشلي پیکرونه دي.

★★★

۷۹

سپین غږ، د ټول تخلیق توپان دی.
کلمې که په ښټ وخوځو، په غږ ور ختمېږي.
کلمې او توري، شکلي او تصویري غږونه دي.
چا چې بې‌شکله غږ سره، خپل زړه وتاړه،
د شهکار میوه راوړي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٨٠

ساز څو آلې لري: لس، سل، زر...
خدای تعالی، بې شمېره سازیان، ترانه بول، غزل سرایان، لنډۍ بول،
دغې وچې او بې غېږه نړۍ ته را استولي،
چې ژوند، د غږ باغستان شي!
هر انسان، او هر بل ژوندی موجود، ځانله غږ لري.
یعني هر یو جلا رباب، جلا ستار، جلا هارمونیه، جلا شپیلۍ او بله ساز آله دی.
زموږ سرنوشت د خدای د ستر نامه، شات دباندې رالېستل
او مخلوقاتو ته وړیا ورکول دي!

★★★

همدلته به دمه شو؛
کنه غږ دغه دی، چې دغه شېبه- موږ یوه یوه ته- سا راکوي.
برکت دې وي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library